

Zmartwychwstanie Starożytnych Świętych

Dobre świadectwo i lepsze zmartwychwstanie

A wszyscy ci, choć dla swej wiary zdobyli chlubne świadectwo, nie otrzymali tego, co głosiła obietnica, ponieważ Bóg przewidział ze względu na nas coś lepszego, mianowicie, aby oni nie osiągnęli celu bez nas – Hebr. 11:39-40.

Określenie „Starożytni Święci” jest używane przez Badaczy Pisma Świętego dla określenia wiernych czcicieli Boga Jahwe w czasach przed śmiercią Jezusa.

Możemy zidentyfikować pierwszego i ostatniego przedstawiciela tej grupy. Pierwszym był Abel, który został zamordowany przez swojego brata Kaina. Ostatnim był Jan Chrzciciel. Apostoł Paweł przedstawił nam skróconą listę w rozdziale 11 Listu do Hebrajczyków. Po krótkiej liście tych Starożytnych Świętych, werset 32 jasno wskazuje, że apostoł miał na myśli znacznie więcej ludzi.

Hebr. 11:39 wskazuje, że wszyscy oni „nie otrzymali tego, co głosiła obietnica”. Jaka była obietnica dana tym Starożytnym Świętym? Mamy na ten temat powiedziane we wcześniejszym fragmencie tego rozdziału: „Wszyscy oni poumierali w wierze, nie otrzymawszy tego, co głosiły obietnice, lecz ujrzeli i powitali je z dala; wyznali też, że są gośćmi i pielgrzymami na ziemi. Bo ci, którzy tak mówią, okazują, że ojczyznę szukają. I gdyby mieli na myśli tę, z której wyszli, byłoby im sposobność, aby do niej powrócić; lecz oni zdążają do lepszej, to jest do niebieskiej. Dlatego Bóg nie wstydzi się być nazywany ich Bogiem, gdyż przygotował dla nich miasto” (Hebr. 11:13-16).

Autor wskazuje, że ci Starożytni Święci uznawali się za „gości i pielgrzymów na ziemi”. Oznacza to, że mieli świadomość tego, że ich ziemskie życie nie było pełnią życia, jakie Bóg dla nich przewidział. Myślała ta została dodatkowo uwypuklona spostrzeżeniem, że szukali oni innego kraju [lub miasta]. Wskazuje to na poszukiwanie innego stanu istnienia, lepszych warunków w realiach „niebieskich”. Wydaje się, że Starożytni Święci nie wiedzieli nic o niebiańskiej nagrodzie. Te rzeczy nie objawione aż do czasu, gdy Jezus przyszedł na Ziemię (2 Tym. 1:10). Jednak z pewnością byli oni świadomi, że Bóg mieszka w niebie i stamtąd realizuje swą wolę.

Wierzyli, że ten niebiański Bóg się o nich troszczy. Jednocześnie czekali na to, co miało się wydarzyć w przyszłości.

Ponieważ żyjemy w czasie żniwa Wieku Ewangelii, nasz obecny Pan pobłogosławił nas lepszym zrozumieniem Boskiego Planu. Rozumiemy, że istnieją dwa plany zbawienia – niebiański i ziemski. To rozróżnienie, wraz z nadzieją dla Starożytnych Świętych, znajduje się w Hebr. 11:40: „Ponieważ Bóg przewidział ze względu na nas coś lepszego, mianowicie, aby oni nie osiągnęli celu bez nas” („aby oni bez nas nie stali się doskonałymi”, BG).

Paweł stwierdza tutaj, że nagrodą dla Starożytnych Świętych za otrzymane dobre świadectwo będzie to, że zostaną oni uczynieni „doskonałymi”. Nie nastąpi to jednak zanim stan ten osiągnie Kościół. Ale w jaki sposób Starożytni Święci staną się „doskonałymi”? Apostoł ma na myśli to, że w Królestwie zostaną oni wzbudzeni jako doskonałe ludzkie istoty! Nie mogą oni ożyć jako nieśmiertelne istoty, takie jak Kościół, ponieważ żyli oni na Ziemi zanim wysokie powołanie zostało otwarte. Ostatni z wymienionych przedstawicieli Starożytnych Świętych, Jan Chrzciciel, bez względu na to, jak wielkim był prorokiem, nie osiągnie chwały Kościoła. Jezus powiedział w Mat. 11:11: „Zaprawdę powiadam wam: Nie powstał z tych, którzy z niewiast się rodzą, większy od Jana Chrzciciela, ale najmniejszy w Królestwie Niebios większy jest niż on”.

Nagrodą dla Starożytnych Godnych jest podniesienie do doskonałego, ludzkiego życia. Jest to perspektywa znacznie lepsza niż ta, która dotyczyć będzie reszty świata. „Kobiety otrzymały z powrotem swoich zmarłych przez wskreszenie; inni zaś zostali zamęczeni na śmierć, nie przyjąwszy uwolnienia, aby dostąpić lepszego zmartwychwstania” (Hebr. 11:35). To „lepsze zmartwychwstanie” jest dlatego „lepsze” niż zmartwychwstanie świata, ponieważ świat po wzbudzeniu z martwych będzie dopiero pracować, aby zasłużyć sobie na ludzką doskonałość, prowadząc pobożne życie na „drodze świętej” (Izaj. 35:8). Obecność Starożytnych Świętych jako przykład doskonałego człowieczeństwa będzie błogosławieństwem dla całej ludzkości, ponieważ w ten sposób wszyscy będą mogli zobaczyć jaki stan można osiągnąć przez sumienne i posłuszne postępowanie w czasie Królestwa Chrystusowego.

Wydaje się, że obraz tej zasady opisany mamy w 4 Moj.

29:7-11: „W dziesiątym zaś dniu tego siódmego miesiąca będziecie mieli uroczyste ogłoszone święto i będziecie pościć. Nie będziecie wykonywać żadnej pracy. I złożycie na ofiarę całopalną, woń przyjemną dla Pana, jednego cielca, jednego barana, siedem rocznych jagniąt, a mają być u was bez skazy. A na ich ofiarę z pokarmów trzy dziesiąte efy przedniej mąki zaczynionej oliwą na cielca, dwie dziesiąte efy na jednego barana, po jednej dziesiątej na każde jagnię z tych siedmiu jagniąt, i jednego kozła jako ofiarę za grzech oprócz ofiary przebłagalnej za grzech i oprócz stałej ofiary całopalnej wraz z ich ofiarą z pokarmów i ich ofiarami z płynów”.

Dzień Pojednania a Starożytni Święci

Ofiara ta miała być składana dziesiątego dnia siódmego miesiąca. Dziesiąty Tiszri (siódmy miesiąc), jest również dniem jednego z trzech najważniejszych świąt w starożytnym Izraelu – jest to Dzień Pojednania! Był to dzień narodowego oczyszczenia i odnowy. Jako taki, skupiał uwagę i pobożność całego narodu na Bogu. Wynika z tego, że ofiara wskazana w 4 Moj. 29 miała być pierwszą ofiarą następującą po ofiarach charakterystycznych dla Dnia Pojednania.

Ofiary Dnia Pojednania reprezentują ofiarę Chrystusa (Pomazańca) – głowy, Jezusa, i jego ciała, którym jest Kościół. Gdy te ofiary wieku Ewangelii dobiegną końca, kiedy Kościół zakończy swoją drogę, możemy spodziewać się pełnego ustanowienia Królestwa Bożego na ziemi. Wtedy nastąpi zmartwychwstanie Starożytnych Świętych.

Oznacza to, że pierwsza ofiara po ofiarach Dniach Pojednania powinna odzwierciedlać ustawienie Królestwa. I tak jest istotnie. Pierwszą ofiarą była ofiara składana z cielca, który przedstawia doskonałą istotę ludzką. W ten sposób staje się jasne, że jest to doskonale zwierzę dla zobrazowania zmartwychwstania Starożytnych Świętych. Będą oni pierwszymi, którzy zmartwychwstaną po skompletowaniu Kościoła, a do życia powstaną jako doskonali ludzie (por. Ps. 51:20-21).

Ofiarą jaka miała być składana oprócz cielca był baran i siedem rocznych jagniąt. Wydaje się, że Starożytni Święci uznają Jezusa (baran) i Kościół (siedem jagniąt) jako ich prawdziwe źródło mocy i władzy. Do problemu siedmiu jagniąt wrócimy jeszcze poniżej.

Ofiara z pokarmów, jaka miała być złożona wraz z ofiarą całopalną, zwraca naszą uwagę na jeszcze jedną kwestię. Zgodnie z zapisem prawa, na ofiarę z pokarmów należało złożyć trzy dziesiąte efy przedniej mąki zaczynionej oliwą na cielca, dwie dziesiąte efy na jednego barana, po jednej dziesiątej na każde jagnię z tych siedmiu jagniąt. Łączna ilość mąki wynosiła zatem 1 i 2/10 efy mąki, albo inaczej 12 omerów mąki (jeden omer to 1/10 efy, ok. 1,2 litra). Liczba dwanaście jest

symbolem doskonałego, Bożego rządu. Wniosek taki można wywieść gdy weźmie się pod uwagę takie przypadki jej wykorzystania jak dwanaście plemion Izraela, dwunastu apostołów, mury Nowego Jeruzalem z ich wymiarami 12×12. Oznacza to, że Starożytni Święci, jako książęta na ziemi, przedstawiają doskonały, Boży system sprawowania władzy.

Ostatnia kwestia, na jaką warto zwrócić uwagę czytając 4 Moj. 29 jest to, że wszystkie ofiary aż do tamtej chwili były ofiarami całopalnymi. Jednak w wersecie 11 mamy wzmiankę o tym, że była potrzebna ofiara za grzech; w tym wypadku ofiara z kozła. Dlaczego była ona potrzebna? Jak chodzi o stan Starożytnych Świętych w czasie Królestwa, trafna jest następująca uwaga:

„Nie jest prawdopodobne, aby popełniali błędy. Jeżeli jednak po swoim wzbudzeniu byłiby natychmiast oddani pod osąd Jahwe, kiedy to tak samo jak w przypadku Adama, najmniejsze uchybienie oznaczałoby śmierć, wówczas ich pozycja byłaby o wiele mniej korzystna niż ogólne warunki jakie będą panować pod porządkiem Nowego Przymierza w ciągu tysiącletniego panowania Chrystusa. Tym samym, za łaskę należy uznać to, że w ich najlepiej pojętym interesie wszelkie błędy będą objęte pośrednictwem Chrystusa i nie doprowadzą ich do śmierci” (R5074).

Można się zastanawiać, dlaczego w tym przypadku została wspomniana ofiara z kozła, a nie z kolejnego cielca. Przy okazji ofiar Dnia Pojednania, cielec był składany za „Aarona i jego dom”, natomiast kozioł był ofiarą za „lud”. Taka jest kolejność zastosowania ofiary za grzech – krew Jezusa w Wieku Ewangelii obejmuje wyłącznie Kościół. Jednak w czasie Tysiącletniego Królestwa również i Kościół będzie zaangażowany w sprawy ludzkości, ponieważ dysponować będzie bezpośrednim doświadczeniem jak chodzi o radzenie sobie z upadkami i ludzkimi słabościami, których Jezus nie doświadczył. Tym samym, ofiara z kozła o jakiej mowa w tym fragmencie, może odnosić się do pomocy jaką ze strony Kościoła uzyska świat, a w tym przypadku, Starożytni Święci.

Książęta

Starożytni Święci będą mieć dodatkowe przywileje w Królestwie jako nagrodę za okazaną wierność podczas wieku grzechu i śmierci. Będą oni widzialnymi przedstawicielami niewidzialnych władców. W Psalmie 45 mamy swego rodzaju przegląd wszystkich klas, które będą pobłogosławione i nagrodzone. Wersety od 1 do 9 opisują samego wielkiego Króla, Jezusa. Kościół jest opisany w wersetach od 10 do 14. Druga część wersetu 14 i 15 wspomina o Wielkim Gronie jako o „pannach, przyjaciółkach”.

Następnie, werset 17 wspomina o Starożytnych Świętych: „Zamiast ojców swych mieć będziesz synów

swych; ustanowisz ich książętami na całej ziemi”. Słowo „książę” doskonale oddaje ich rolę w czasie Królestwa. Książę jest członkiem rodziny królewskiej; dysponują władzą królewską w zakresie przypisanej im roli. Jaka jest rola, którą pełnić będą Starożytni Święci? Niektóre wersety dają nam pewne wskazówki co do tego, czym będą się oni zajmować w czasie Królestwa.

„I zwrócę swoją rękę przeciwko tobie, i wytopię w tyglu twój żużel, i usunę wszystkie twoje przymieszki. I przywrócę ci twoich sędziów jak niegdyś, i twoich radców jak na początku. Potem nazywać cię będą grodem sprawiedliwości, miastem wiernym. Syjon będzie odkupiony przez sąd, a ci, którzy się w nim nawrócą, przez sprawiedliwość” (Izaj. 1:25-27).

Powyższy fragment rozpoczyna się opisem oczyszczenia narodu Izraelskiego w czasie tzw. ucisku Jakubowego (Jer. 30:7). Ucisk ten zostanie zakończony przez Starożytnych Świętych. Są oni opisani jako „sędziowie” i „radcy”, co jest trafną definicją urzędu „książąt”, jaki będą zajmować w Królestwie niebieskim. „Potem nazywać cię będą grodem sprawiedliwości”.

Innym werselem opisującym to wybawienie jest Mich. 5:4: „On będzie pokojem. Gdy Asyryjczycy wpadną do naszego kraju i wkroczą do naszych pałaców, wtedy wystawimy przeciwko nim siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu”.

Okres „najazdu Asyryjczyków” jest kulminacyjnym mo-

mentem ucisku Jakubowego. Wybawicielami Izraela będzie siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu. Tych ośmiu książąt to Starożytni Święci. Werset ten używa w tym zakresie takiego samego języka jak Psalm 51. Liczba „osiem” wskazuje na pewną nowość, która w tym kontekście może oznaczać zmartwychwstanie. Siedmiu pasterzy to Kościół w chwale (por. opis siedmiu baranków z 4 Moj. 29, gdzie występuje podobne zastosowanie).

Ostatni fragment wskazuje na rolę Starożytnych Świętych jako widzialnych przedstawicieli Królestwa. „Potem poprowadził mnie z powrotem w kierunku bramy zewnętrznej świątyni, zwróconej ku wschodowi; lecz była zamknięta. I rzekł do mnie: Ta brama będzie zamknięta, nie będzie się jej otwierać i nikt nie będzie przez nią wchodził, gdyż Pan, Bóg izraelski, wszedł przez nią, dlatego będzie zamknięta. Tylko książę może w niej zasiadać, aby przed Panem brać udział w uczcie ofiarnej; wejdzie on przez przysionek bramy i wróci tą samą drogą” (Ezech. 44:1-3).

Wschodnia brama jest symbolem wysokiego powołania, jakie działa w Wieku Ewangelii. Zamknięcie tej bramy wskazuje na to, że kiedyś dobiegnie ono końca. Nieopodal tej bramy zasiadać będzie „książę” (Starożytni Święci), co wskazuje na władzę w jaką będą wyposażeni przedstawiciele Boga na ziemi. Będą oni kanałem, za pośrednictwem którego uwielbiony Chrystus będzie komunikował się z człowiekiem.

Stein David